

Wprowadzenie

Przedmieście to takie miejsce, w którym wiele rzeczy ma swój początek. Inaczej niż w centrum jako miejscu spełnienia. Przedmieście jest inne pod każdym względem. Jest raczej punktem wyjścia niż dojścia. Ludzie przedmieść niosą nieraz przez całe życie, często nieświadomie, bagaż kompleksów i szczególny rodzaj tęsknoty.

Zostawmy kompleksy, zajmijmy się tęsknotą. Tęsknota to rodzaj podróży do centrum innych ludzi, a jeszcze bardziej siebie. To odkrywanie tajemnicy, istoty rzeczy i zdarzeń. Strach pomyśleć, co by było, gdyby pozbawić nas tej tęsknoty. Zostalibyśmy na zewnątrz, na powierzchni. Nie doświadczywszy prawdziwej pasji, namiętności czy zadziwienia. Tęsknota każe iść, pokonywać przestrzenie, które są w nas samych. Tęsknota każe wyzwalać się z lęków. Prowołuje w człowieku odwagę. Wytacza mu nieznane wcześniej horyzonty.

Wiele pięknych i ważnych spraw, jak choćby wcielenie Słowa Bożego, zdarzyło się gdzieś na uboczu, na prowincji, na „przedmieściu” świata. W miejscu, w którym nikt się tego nie spodziewał. Więc czemu nie miałyby się dokonywać rzeczy wielkie na przykład na Bronowicach? Za mostem, za rzeką? W robotniczej dzielnicy, pośród czynszowych kamienic, w podwórkach, gdzie nic się nie ukryje? Czemu anioły nie mogą stapać po ziemi skąpanej w kurzu, brudzie

i chłodzie? Czemu nie miałyby się wcielać w ciała najprostszych ludzi? Czemu nie miałyby być świadkami codzienności?

Wierzę, że poezja ma coś z chórów anielskich. Że potraça w człowieku takie struny, których poruszenie ma właściwości lecznicze. Oddaję Państwu swoje wiersze – i te, które doczekały się już wcześniejszych wydań, i te, które pojawiły się we mnie, jako *anioły bronowickie*, przez ostatni rok.

Bardzo dziękuję moim pierwszym Wydawcom – Kerygmie, Norbertinum i Polihymnii – że były ze mną od początku. Równie gorąco dziękuję Andrzejowi A. Widelskiemu, którego cykl *Anioły* stanowi integralną i niezastąpioną część tego tomiku. Dzięki temu otrzymują Państwo w jednej publikacji dwie kolekcje. Serdeczne podziękowania kieruję na ręce pani Zofii Kopel-Szulc za prezent w postaci szaty graficznej. Wszystkim sponsorom serdecznie dziękuję za pomoc w wydaniu książki.

Ks. Ryszard K. Winiarski

Lublin, 30 lipca 2005 r.

* * *

A może jesteś Boże
stojący gdzieś w progu
bardziej
niż w dziełach
wielu teologów

A może jesteś
w słonecznej zygocie
a niekoniecznie
w ołtarzu
utopionym w złocie

A może jesteś
w wyrzutach sumienia
bardziej
niż w gotyckich
natchnionych sklepieniach

A może jesteś
obleczony w habit
ciałem gniewnych
bo młodych
i dlatego słabych

A może jesteś
gdy jedni czytają Nietzschego
a drudzy
zgorszeni
nie wiedzą dlaczego

A może jesteś
krzyżem dla rozumu
bardziej
dla pojedynczych
niż największych tłumów

A może jesteś
dla jednych
tym co rządzi światem
a dla drugich
jedynie biblijnym cytatem

A może jesteś
w owdowiałej twarzy
bardziej
niż w kolorach
najdroższych witraży

A może jesteś
bardziej
w spisanych na straty
niż w odmętach
stworzonej przez Bacha
toccaty

A może jesteś
bardziej
niż mówią poeci
poematem sylab
i uśmiechów dzieci

A może jesteś
bardziej
niżby chcieli
niewygodnym świadkiem
w kochanków pościeli

A może jesteś
bardziej
niżli Święta Księga
do której człowiek tworzy
swoją nędzny komentarz

A może jesteś
bardziej
niż czują mistycy
ciągle nie nazwanym
kształtem tajemnicy

Anioły

Pochowały się
anioły
pozwiły
ciepłe skrzydła
nie chcą chodzić
już do szkoły
nauka im zbrzydła
już przestały
się czerwienić
już się wstydzić
nie chcą
niebo ich
to stos płomieni
umarło w nich
dziecko
już wracają
coraz później
zasypiają
bez pacierza
wielki obraz
pełen bluźnierstw
myśli ich
przemierza
już przestały
cicho marzyć
wszystko chcą
od zaraz
chcą rysunków
tataży
i brać udział
w czarach
już przestały
bajki czytać
bajką dla nich
wszystko

z matką rozmów
zdarła płyta
z ojcem
słuchowisko
już jak wielcy
podglądacze
widzieli za dużo
nie znajdując
sensów znaczeń
pewnie
to powtórzą
już się bawią
w chowanego
lecz to nie zabawa
wolna chata
wóz starego
alkohol i trawa
już nie bawią się
w doktora
za to w miłość
często
kiedy poczną
w snach bachora
nazwą go
totalną klęską
już zmęczeni
zniewieściali
podrażnieni
słabeusze
wcześnie szanse swe
przeegrali
teraz grają
o swe dusze

* * *

Miłością rządzą paradoksy
wzniosła
ale jeszcze bardziej powszednia
najlepiej codzienna
gotowa do służby
więc najbardziej władcza
zwyczajna
ale zdolna do aktów strzelistych
mierzona kropłomierzem
i bezmierna w oddaniu
subtelnie nieśmiała
a przy tym odważna
pełna metafor
ale i dosłowności
potrafi być opiekuńcza
lecz umie wymagać
nie znosi definicji
bo szuka konkretów
kocha nie będąc kochaną
jej dotyk tym silniejszy im słabszy

Co jest miarą miłości
czas
bynajmniej
dla niej czas nie istnieje
prędkość
bynajmniej
bo szybsza od światła
może siłą oddania
w którą chwyta jak w potrzask
może dosłowność czyli prawda spotkań

A może miarą miłości jest odległość
którą zdoła pokonać
nie przymuszając do siebie
może miarą jest poświęcenie
którego świadomie potrzebuje i szuka

* * *

Ojcze
zostań jeszcze
dla nas zawsze
nie w porę
zawsze będzie
za wcześnie
my nie umiemy
bez ciebie
i w tym nasza wina
że twe zamknięte oczy
otwierają nasze
słuchaliśmy wszystkich
lecz najslabiej ciebie
teraz my
głuche sieroty
musimy dorosnąć
bez czułości i ciepła

Ojcze
zostań jeszcze
my nie gotowi
na takie rozstania
my się dopiero
uczymy spotykać
nie chcemy o tobie myśleć
jak o czasie przeszłym
jutro nas poraża
własną dosłownością
zostań
miastu i światu
w niebie zdażą poczekać
mają wieczność przed sobą
a my tylko chwilę

szykują konklawe
a ty niczym ikona
zastygły w pokornym grymasie
milczysz
więc mówisz
całą tajemnicą

* * *

Starszym Braciom w wierze

Dałeś mi Boże
Obrzezanie
łaskę i piętno na mym ciele
trudne w nim trwanie
bo w popiele

Dałeś mi Boże
Obrzezanie
znak co mnie różni i odmienia
trudne w nim trwanie
bo w płomieniach

Dałeś mi Boże
Obrzezanie
ciężkie tablice Dekalogu
trudne w nich trwanie
bez dialogu

Dałeś mi Boże
Obrzezanie
z własnej zwierzyłeś tajemnicy
trudne w niej trwanie
na szubienicy

Dałeś mi Boże
Obrzezanie
otchłań obietnic prorocत्व bliskość
trudne w nich trwanie
być to nie wszystko

Dałeś mi Boże
Obrzezanie
i nie kończący się exodus

trudne jest trwanie
w pasiakach głodu

Dałeś mi Boże
Obrzezanie
czego nie chciałeś dać nikomu
trudne w tym trwanie
czas pogromu

Dałeś mi Boże
Obrzezanie
każdą ucieczkę w wielkim cudzie
trudne wytrwanie
getto stworzyłeś Ty
czy ludzie

Dałeś mi Boże
Obrzezanie
i wolną wolę
trudne w niej trwanie
Shoah w stodole

Dałeś mi Boże
Obrzezanie
coś czego wszyscy mi zazdroszcza
trudne w nim trwanie
trwanie oznacza też
samotność

Dałeś mi Boże
Obrzezanie
znak co przybliży i oddala
trudne w nim trwanie
krzew co się pali
i nie spala

Zdumienie

W noc głuchą
ślepa i zdradziecką
gdzie ludzkich tęsknot
tkwi mrowisko
Bóg posłał Matkę
a z nią Dziecko
bo chciał być blisko

bez praw nadanych
w rodowodzie
z prawem do wszystkich
lub nikogo
potraktowani z góry
niczym złodziej
szli obcą drogą

stajnia Im była
rytuałem
świadkami byli
zwykli ludzie
mówili prosto
świętym ciałem
ukryci w cudzie

jak to możliwe
wieki całe
ludzkość straciła
dla psalterzy
a gdy się Słowo
staje Ciałem
nikt Im nie wierzy

jak to możliwe
że w tej ziemi
akurat Ciebie
nie poznali
nad księgą prorocत्व
pochyleni
czas nawiedzenia
swój przespali

jak to możliwe
że nie w domu
że nie w świątyni
że za miastem
potrzebni wszystkim
i nikomu
Matka i Dziecko
są balastem

jak to możliwe
że mniej znaczy
boskie wcielenie
od ludzkiego
że tłumy tylu
podglądaczy
nie dostrzegają
podróżnego

jak to możliwe
w ogóle było
że tak zwyczajnie
i tak skromnie
największa
w świecie tęsknot
Miłość
nie zapomniała
nawet o mnie

* * *

Żyję
jeśli nie odpowiedzią
to choćby pytaniem
każdym które się rodzi
nie z byle ciekawości
ta zbyt pospolita
by sięgała głębi
ale z pragnienia sensu
i znaczeń pierwotnych

żyję
coraz większym zdumieniem
że wszystko jest cudem
nienależnym nikomu
wypożyczonym łaskawie
na zbyt krótką chwilę
niepowtarzalną
więc naprawdę ważną

żyję
więc odrzucam przypadek
wszelką samoistność
omnipotentne fatum
jestem wolny
stworzony do decyzji
które wyzwalają
i wiążą zarazem

żyję
więc zakorzeniam się
w każdym
dopiero w drugim
zaczynam być sobą

sam siebie nie tłumaczę
ze wszystkiego
najbardziej określa mnie
inność

żyję
choć nie jest to łatwe
jednak do zniesienia
tylko zakładnik strachu
lub wpatrzony w siebie
wątpi
bojąc się istnienia

* * *

Zmęczeni sobą
jak nałogiem
trzeźwieć próbują
po libacji
jedno z tęsknotą
tkwi za progiem
drugie gdzieś
wewnątrz hibernacji
jedno się wini
za drugiego
pragnąc
nie mogą żyć tak dalej
żeby nie zrobić
najgorszego
muszą się rozstać
bez zażaleń
prawdy najgorsze
i niechciane
każde z nich mówi
sobie samo
bólem zakończą
te nirwanę
żeby odzyskać
swą tożsamość

* * *

Rzym nie jest po to
by go palić
w pogardzie
sztuki i rozumu
by obłąkańcy
zniewieściali
mogli odbierać
hołdy tłumów

Rzym nie jest po to
by go plamić
bezwstydnym tańcem
Messaliny
gdy niewolnicy
milionami
giną
jak trzciny

Rzym nie jest po to
by go burzyć
by ogniem sycić
własną próżność
Rzym się zwyczajnie
nie powtórzy
wszyscy zobaczą to
zbyt późno

Ściana płaczu

Każdy ma swoją
ścianę płaczu
mąż po wylewie
ojciec po wódce
nieślubne dziecko
zięć zakochany
w jakiejś rozwódce
obłożna ciotka
z grymasem w oku
syn samobójca
niedoszły głupi
pyskata córka
przekwitła żona
wnuk co ucieka
ciągle donikąd
brat z pretensjami
chrześniak narkoman

każdy każdemu
murem do płaczu
zgryzoty ścianą
zgonu przyczyną
każdy każdemu
kielichem raną
każdy każdemu
karą i winą

* * *

Pokażę ci takie światy
gdzie nie ma płaczu
zranienia
i snów nie ma
kosmatych
i serc nie ma
z kamienia

pokażę ci takie światy
gdzie każdy
oddycha sumieniem
czując
że to nie kraty
grożą
największym więzieniem

pokażę ci takie światy
niewielkie
ale prawdziwe
ludzi nadzieją
skrzydlatych
dusze tętniące
przyływem

pokażę ci takie światy
bez zgiełku
i bez przepychu
gdzie ludzkie twarze
jak kwiaty
kwitną codziennie
po cichu

* * *

Pokochali się
zakaźnie
w małym kącie
obcej ziemi
przekroczyli
wyobraźnię
siłą czulej
epidemii

pokochali się
zakaźnie
wbrew wszystkiemu
bez pamięci
już nie mogą
tak jak dawniej
są bezbronni
jak pacjenci

pokochali się
zakaźnie
po kryjomu
i w pośpiechu
jakby bali się
w przeczuciu
że ich miłość
ma coś z grzechu

* * *

Nie zrywaj bandaży
świeżo przewiązanych
bo strasznie bołą
czemu powstają
od razu kurhany
od razu popiół
zaprawiony solą
od razu przepaść
zstąpienie do piekieł
drzwi zamknięte od razu
jakbym nie był człowiekiem
tylko pustą ramą
pustego obrazu
którą tylko połamać
gdy sumienie każe
by niepokoić przestała
na zawsze
by nie zostawiać
okruchów skojarzeń
czas resztę zatrze

nie wzniecaj w człowieku
płomieni
pożarów podlanych krwią
pożogą
niczego nie zmienisz
skrzydła połamiesz
najpiękniejszym snom
most zerwiesz
i wtedy nad rzeką
ktoś się uwiesi
na kłamce rozpaczy
a gdy będzie
nieodwracalnie daleko
pomyślisz
że może coś znaczył

Kiedy kochasz

Kiedy kochasz
nie kochaj za wcześnie
nie kochaj jakbyś chciał na skróty
nie kochaj nigdy za coś
ale wciąż za darmo
byś w dawaniu zobaczył
co to znaczy dawać
kiedy kochasz
nie obiecuj wszystkiego
bo wszystko nie twoje
kiedy kochasz
to nigdy na niby
nigdy na trochę
kiedy kochasz
nigdy nie kończ
lecz zawsze zaczynaj

Rubikon

Już nie może cię nie być
już przekroczony rubikon
nie umrą w nas żadne potrzeby
nie pójdziemy zewsząd donikąd

Menażeria

Za murem złorzeczeń
za skorupą ściany
wyje człowiek skundlony

trzeźwieje pijany

na niepranej pościeli
jak obleśnym kokonie
zaciskają się dłonie

wczoraj prąd mu odcięli

chłód i oddech przeżarty
niewybrednym winem
głupio szczęście udawać

w chowanego zabawa

nędznej renty na stole odcinek
niepłacone komorne
menażeria butelek

zamiast szyby gazeta

w niej półnaga kobieta
po sąsiedzku w kościele
dzwon się smutno rozbiega

ranek boli sny bołą

ktoś rozlepił nekrolog
właśnie umarł bliźniaczy kolega
machnąć ręką to potem

teraz życie skrzydlate

zawiruje motylem
choć naprawdę kieratem
beznamiętnie się kończy co chwilę

Kochankowie

Jak skarabeusz
każdy w swoją stronę
toczy małe szczęście
wzajemnie kradzione
a pożerany
walczy o przyjemność
jakby była wszystkich
choć to zwykła ciemność
napelnia dwa światy
kłamstwem które szepnął
demon – amor skrzydlaty
im bliżej są siebie
tym bardziej dalecy
złudni że nie ma problemu
przy straconych zmysłach
jak kapiącej świecy
najbardziej intymnie
gubią się samemu

lecz czy się odnajdą
i kiedy i jacy
obudzeni jutrem
wbrew sobie i komuś
rozbiegną się szybko
zdażą może do pracy
lecz czy zdażą do domu

* * *

Gdyby
nie podeptane macewy
nie byłoby śladu
zostałby stereotyp
lichwiarza
z akcentem
z pejsami
rachunki pisane
w karczmie kredą
i krwią w stodole
koszerne i nieczyste
donosy
jednych na drugich
i weksle wzajemne

gdyby
nie podeptane macewy
nie byłoby śladu
z narodu
każdej możliwej ojczyzny
i każdego wygnania

* * *

Chociaż jesteśmy trzcina
szukamy prawdy
nawet w kałuży
na drodze
widać nasze odbicie
nasz metafizyczny wstyd

Perłopław

Czasem wystarczy
mały skrawek
żebym bezpiecznie
stapał nogą
i tam się poczuł
perłopławem
i mógł umierać tam
dla kogoś
i zrodzić perłę
jak po ciemku
z małej iskiarki
wielki ogień
i dać ją komuś
pełen lęku
że może się okazać
wrogiem
że ją podepcze
albo sprzeda
za jakieś trochę
marny grosik
i znowu stanie
jak ten biedak
i znów o wsparcie
zechce prosić
i znowu umrzeć
bez zażaleń
serce otworzyć
mu łaskawe
nie pamiętając
w snach o chwale
znowu się poczuć
perłopławem

* * *

Odchodzą moi uczniowie
wszystkim co jest
pokuszeni
i chodzi im ciągle po głowie
by wbiegnąć
w tysiące płomieni
jak owad
oślepy wrażeniem
nie czują że ogień spopieła
że martwi spadną
na ziemię
na oczach nauczyciela

Szpital

Tygiel
wielkich przebudzeń
wszystko boli
uwiera
przepełniony materac
trudnych pytań języki
spopielają każdego
Jezu –
siostró –
cholera –
człowiek w bólu
jest nikim
nie ma Boga w tym wszystkim

dlatego

pajęczyna kroplówek
łóżek białe ołtarze
całopaleń niechcianych
mrowisko
jeśli Bóg chce być stróżem
to niech cud swój pokaże
nie gdzieś kiedyś na niebie
ale teraz
tu blisko

znowu ból się zaczyna
martwa każda godzina
życie dokąd i po co
dzień pomieszał się
z nocą
znowu cewnik lub basen
karta zgonu przed czasem

tylko fartuch
tę ciemność pobiela
żadnych kłamstw przeinaczeń
kiedy wszystkim się płacze
wchodzi młody
z wiatykiem

kapelan

* * *

Co z nas zostanie
w gwieźdnym popiele
prócz niespełnienia
śmietnik
kloaka

i miserere
nagie sumienia

co z nas zostanie
strach
kłębowisko martwych idoli
pustka instynktów
oślepiętych nagich

wolność swawoli
w starych gułagach
nowe gułagi

co z nas zostanie
w gwieźdnym popiele
prócz rozczarowań
prócz bólu głowy
w sprzedajnym cieie
oziębłość płciowa

mit kolorowy

co z nas zostanie
w gwieźdnym popiele
prócz niedosytu

dziecko z próbówki
jednorazówki

niedorzeczności
teoria bytu

co z nas zostanie
w gwiazdnym popiele

prócz mlecznej drogi
pola ryżowe wielkie cmentarze
głuchy telefon
gorczyczne ziele
bogacz w rozstaju wiecznym
z łazarzem
jak odprysk raj
witraż w kościele

co z nas zostanie

* * *

Modliły się miliony
każdy po swojemu
do swojego boga
im większy był krzyk
ludzi
tym większa cisza
Wszemocnego
Jedyny Prawdziwy
wysłuchał jednego prawdziwego
bo tylko ten jeden był gotów
przyjąć każdą wolę

jedni czytali testament
a drudzy komentarz
to dlatego zaraz potem
świat stanął w ogniu
tym samym co przedtem
ojczysta ziemia
spłynęła fałszywym świadectwem
przeciw bliźniemu swemu

jak dobrze
że na wszystkie rozpaczę
Kościół ma jedną nadzieję
i nie jest nią człowiek

* * *

Do was strzelać
nie będą
was kupią sobie
na raty
za banał
za każdą względność
wstawią wam
w serca kraty

do was strzelać
nie będą
wystarczą proste
mamidła
mamona co brzęczy
kolędą
lepka jak larwa
przebrzydła

do was strzelać
nie będą
zagrają wam
inną nutę
jarmarczną prostacką
i zgrzebną
w wesołość
ubrany smutek

do was strzelać
nie będą
przed innym
staniecie oddziałem
gdzie każe się
kłaniać bredniom
i płacić za brednie
ciałem

do was strzelać
nie będą
oślepią pozorne
słońca
gdy zacznie wam być
wszystko jedno
to znak
to początek końca

* * *

Po każdym
jakiś żal zostaje
lecz po niektórych
jakby większy
wymarłe
wspólne niegdyś raje
jak widma straszą
swoim wnętrzem
sprzęty rekwizyt
ważne plany
umowy długi
numer konta
w czasie nieznanym
i niechcianym
ktoś w dobrej wierze
z kimś posprząta
dialog się stanie
monologiem
niedopowiedzeń
kiepski temat
wszystko co ważne
tkwi za rogiem
prócz drobnej reszty
nic w tym nie ma
obecność trwale
nieobecnych
pełne zawezwań
nieme kino
każdy
a zwłaszcza ten serdeczny
odszedł na trochę
lecz nie zginął

* * *

Kłamstwo nigdy nie spocznie
aż wcieli się
w człowieka
aż znajdzie w nim
swą wyrocznie
i w słowa zacznie
oblekać
jak w togę
dostojny Rzymianin
choć wcześniej
spisku dokonał
wroga sprowadził
do granic
w senacie udaje
Katona
woła o wojnę
o czyny
ofiary
z najlepszych synów
kłęski chce
Kartaginy
a klęska tkwi
w sercu Rzymu
teraz on triumfalny
bo świata połowę
kradnie
niebawem okaże się
marny
niebawem
znajdzie się na dnie
bo klęską jest Rzym
sam dla siebie
klęską Rzym
jako taki

złą wróżbę
na ciemnym niebie
tworzą
przelotne ptaki

* * *

A kiedy wszystko
ogrodzimy
wysokim murem
pięknym płotem
zaczniemy czuć
jak dotyk zimy
nieopisaną wprost
tęsknotę

sauny kominki
skóry z dzika
sprzęty i bramy
na pilota
a mimo to w nas
nie zanika
nieopisana wprost
tęsknota

goście podobni
sklonowani
na krótko wpadną
nie dziwota
ich też dopada
za murami
nieopisana wprost
tęsknota

dzieci nie było
lub jednak
choć klatka duża
i ze złota
w nim też
to samo się zaczyna
nieopisana wprost
tęsknota

sąsiedzi w miedzach
rozkochani
przed własnym murem
co dzień staną
by poczuć coś
co nie ma granic
tęsknotę wprost
nieopisaną

a gdy samotność nam
dokuczy
i zapagniemy wyjść
ku innym
okaże się
że nie ma kluczy
i nie wiadomo
kto jest winny

Spis treści

Wprowadzenie	5
[A może jesteś Boże...]	7
Anioły	10
[Miłością rządzą paradoksy...]	12
[Ojczy...]	14
[Daleś mi Boże...]	16
Zdumienie	18
[Żyję...]	20
[Zmęczeni sobą...]	22
[Rzym nie jest po to...]	23
Ściana płaczu	24
[Pokażę ci takie światy...]	25
[Pokochali się...]	26
[Nie zrywaj bandaży...]	27
Kiedy kochasz	28
Rubikon	29
Menażeria	30
Kochankowie	32
[Gdyby...]	33
[Chociaż jesteśmy trzcina...]	34
Perłopław	35
[Ochodzą moi uczniowie...]	36
Szpital	37
[Co z nas zostanie...]	39
[Modliły się miliony...]	41
[Do was strzelać...]	42
[Po każdym...]	44
[Kłamstwo nigdy nie spocznie...]	45
[A kiedy wszystko...]	47